

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת כי תשא תשפ"ה

קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002

סרקו להורדה

www.rachlin.org.il

בהוצאת: אוריאל יעוץ ופטרונות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"ן

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

מאמר זה הנו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.

פרשת כי תשא – היצר הרע מוכן תמיד לפעולה, ואנחנו?

אנשים באים ליעוץ הרוחני ושואלים אותי אלה ששואלים: 'איך אני, במה אני צריך להתחזק? במה אני צריך להתחזק?' – יא חביבי, תתחזק בכל מכל כל! אתה יוצא למלחמה – אתה יודע מאיפה יבוא הטיל? מאיפה יבוא האויב? אתה צריך להיות מוכן מכל הכיוונים, להיות ערני, לדעת את כל התכסיסים. ככה זה בדיוק בעבודתו יתברך. זה כמו מלחמה. ככה מביאים חכמים, כן, שהיצר הטוב והרע הם כמו שני אנשים שנאבקים ומנסים להפיל זה את זה, בדיוק כך.

אז כמה שנתחדד וכמה שנהיה בכושר, זה לא מספיק. ואת זה צריך להבין, ומה המטרות של היצר, מי זה היצר, איך הוא עובד על הפרט ועל הכלל – כי אם לא, אין שום סיכוי. מובן שרק להלחם בלי להתפלל לה' ובלי לעשות תשובה, זה גם לא טוב. אבל צריך את הכל: גם לדעת את התורה גם להתפלל, וגם לעשות תשובה וגם להלחם, ולהיות מומחים בלוחמה הזו, בלוחמה הרוחנית.

ה'זהר' מביא שאהרן הכהן – מי גדול כאהרן הכהן? – לא ידע להזהר, ולכן המכשפים הצליחו. המכשפים של הערב רב הצליחו לעשות את העגל. אחד היה מלפניו, אחד עשה לו כישופים מאחוריו. והוא גם קיבל את הזהב ביד וזרק את זה לאור – זה ינק מהשורש הגבוה של אהרן הכהן, בחינת חסד, רב חסד, וזה הוריד את העגל הזה. זה לא היה סתם. תקחו עכשיו זהב, תזרקו לאור, לא יצא מזה עגל. כמה שתצרו, לא יצא שם כלום. מה יקרה לזהב? הוא פשוט יתפזר, במקרה שהאש חזקה.

איך יצא העגל? גם מהכישופים שהם עשו לו, וגם הוא נתן כח ביד שלו, הוא היה צריך להגיד להם לשים את הזהב על האדמה ומשם לקחת אותו, אז היה מתבטל הכישוף. וגם מביא ה'זהר' שהיה שם שם קדוש שכתב משה רבינו כדי לעלות את עצמות יוסף, והוא זרק את זה לאור. היה שם קדוש על טס של זהב, הוא זרק אותו ליאור, וזה העלה את ארונו של יוסף, כי הוא השביע את ישראל שיקחו אותו, יקברו אותו בארץ ישראל. אז גם השם הזה גרם לעגל. אלה סודות מהקבלה, אבל צריך להבין אותם.

ערב טוב! שבוע טוב, מה שלומכם? אנחנו כאן ב'ותן חלקנו בתורתך', פרשת כי תשא, תשפ"ה. בשם ה' נעשה ונצליח. קודם כל, בעזרת ה' בשבת הקרובה יהיה פורים. אז אני מציע לכל מי שרוצה להבין לעומק יותר מה זה פורים ולעבור את פורים בדרגה גבוהה יותר ממה שהוא רגיל – שיקרא את הספר שלנו 'יצדיק ילבש'. אפשר להוריד אותו מהאתר בחינם. רצוי להוריד אותו ולקרוא אותו עוד לפני פורים, וגם לחזור לקרוא בו בפורים. יש שמה חידושים חשובים מאוד. "וְיִדְבָּר בְּעֵתוֹ מֵה טוֹב".

אז לא ארחיב על פורים, כי יש לכם ספר שלם – והוא לא ארוך, תוכלו לקרוא אותו מהר ולהרויח הרבה דברים טובים. אז שיהיה פורים שמח.

בקשר לפרשה, אנחנו ננסה להבין אותה על פי 'דרך עץ החיים'. כמובן, יש כאן את חטא העגל. חטא העגל הזה... ה' יעזור.

בצבא, בטירונות במסלול שעושים חיילים – קודם עושים אימון הפרט, אחר כך נדמה לי אימון כיתה, ואחר כך אימון מחלקה, ואחר כך גדוד, ואחר כך חטיבה, וכן הלאה. מתחילים מאימון הפרט – כי חייל שלא מצויד ולא יודע להשתמש בנשק או לא יודע את תכסיסי המלחמה המינימליים כדי לשרוד, איזה מין חייל הוא?

וזה המשל. והנמשל, בעבודת ה' יתברך: מובן שכל יהודי צריך להיות בנוי למלחמה, למלחמת ה' בעמלק, ביצר הרע הפרטי והכללי. ואם הוא לא בנוי – הוא יפול, הוא יגמר מהר מאוד. זה חלק חשוב בתורה, כמו שכתוב בגמרא, שכל תלמיד חכם שאין תוכו כבדו ואין בו יראת שמים אינו תלמיד חכם.

מה זה אומר? שאפילו בן אדם יודע את כל התורה, כביכול הוא תלמיד חכם – אבל אם אין לו יראת שמים, זה לא נחשב שום דבר. ההפך, היה עדיף לו שאפילו לא היה נברא, ככה מובא.

אם כן, הענין של היראת שמים – איך בן אדם יש לו יראת שמים? רק במלחמת היצר. צריך להתחדד במלחמת היצר כדי לא ליפול, ואם הוא נופל, לקום מהר. זה אימון הפרט.

נניח שמשנה מת – נו, אז מה? צריך לעבוד עבודה זרה בגלל זה? צריך למרוד בה? אם משה מת, יש לו ממשיך, מה הבעיה? חסרים צדיקים? ואיפה היו 'שומרי הסף' קוראים לזה היום, של עם ישראל? היה, היה חור, אבל הרגו אותו מיד. ואהרן הכהן נרתע. הוא ראה אותו זבוח לפניו, ופחד שיהרגו גם אותו ויהיה להם עוון עוד יותר גדול. ואיפה כלל עם ישראל? מה קרה? למה לא מחו? למה לא אמרו? כמה היו מהערב רב, וכמה היו מעם ישראל? בכל זאת עם ישראל היו לא מעטים, היו גדולי ישראל. אז אין לנו תפיסה והשגה בדור המדבר, איפה הם ואיפה אנחנו? אבל אנחנו מנסים להבין כדי שנלמד לעצמנו, אנחנו הקטנים, איך אנחנו נעמוד בנסיונות.

כשעם ישראל היה מפוזר ומפורד בין כל העמים בגלות, היה סוג אחד של נסיון – בכל קהילה היו נסיונות, לפעמים במדינה אחת היו נסיונות, לפעמים בכמה מדינות היו רדיפות. ועם ישראל עבר ממקום למקום. פה נפגעו, שם שרדו, הגוים האלה עזרו, הגוים האלה טבחו, כל מיני דברים. מאז שברוך ה' אלקי ישראל, עם ישראל חוזר לארץ ישראל בימינו אנו, ואולי כבר רוב עם ישראל פה – אז הנסיון הוא פה, גם בחו"ל, אבל גם פה. זאת אומרת, הנסיון כאן הוא אחר, הוא כבר לא נסיון פרטיקהילתי, זה מתחיל להיות נסיון של כלל עם ישראל כל מה שקורה לנו, נסיונות מהשמים, בגשמיות, ברוחניות, בכל הבחינות, לא רק מבחינה בטחונית.

כשיש איזה ארוע בטחוני, ברור, אם יש מלחמה, אז כולם מבינים שזה כולל את כולם, נרצה או לא נרצה. אבל כשמדובר בנסיונות רוחניים – יש כאלה שבכלל לא מבינים שיש נסיון, או שזה לא מעניין אותם, כל אחד לפי ההשגה שלו או חוסר ההשגה שלו.

אבל ה' יתברך לא ברא עולם סתם ונותן לו להסתובב ככה בלי תכלית – יש לו תכנית. והתכנית יוצאת לפועל – בהתחלה בהסתר, אחר כך באופן גלוי יותר, אחר כך גלוי עוד יותר, אחר כך גלוי לגמרי. מה זה באופן גלוי? זה שה' מתגלה בגאולה השלמה. זה שמתחיל להיות ברור הקשר בין מה שאדם עושה למה שהוא מקבל.

כרגע אנחנו בהסתר פנים ובהסתר כפול – בן אדם יכול לעשות חטאים, והולך לו טוב בחיים, דוגמה. זה פֶּפֶרֶט. ומה כשעם ישראל כעם ישראל, חלילה עושה דברים לא ראויים? אז בגלל שזה הסתר פנים עדיין לא רואים סיבה ותוצאה. מי שמאמין עושה חשבון נפש ומנסה לחזק ולהתחזק. מי שרחוק מהתורה אין לו השגה כל כך, יש לו את הדעות שלו.

אבל לאט לאט, ומהר מהר, משמים, ההשגחה האלקית לא מוותרת על עם ישראל ולא מוותרת על התכנית האלקית – שנהיה "ממלכת כהנים וגוי קדוש", ושיבוא המשיח וכל ענין ימות המשיח, ואחר כך עולם הבא. כל זה לא מתבטל. זה הולך ונרקם מול עינינו, בשלבים, "בְּתַחֲבֹלוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ מִלְחָמָה", גם ה' יתברך "איש מלחמה" ועושה לו תחבולות. אבל לאט לאט, מהר מהר, הדברים מתחילים להיות ברורים יותר. אנשים מתחילים לחשוב: 'וואו, מה הולך פה? אולי יש פה משהו, אולי מתחיל משהו', מרגישים חוסר שקט, רואים שכל העולם מבעבע, בעיות ומלחמות וטירוף בכל העולם, וגם פה אין רגע מנוחה, פה בארץ. אז רואים שמשוהו קורה. זה עדיין נראה בטבע, כי אנשים חיים בטבע.

ואהרן הכהן לא היה מחודד בדבר הזה, וזה גרם לאסון הזה של העגל. וגם התחבולה של אהרן היתה למשוך זמן כדי שיבוא משה רבינו. על פי האר"י הקדוש, הוא היה צריך למסור את הנפש, למות על קידוש ה', זה היה התיקון שלו. אבל הוא חשב שחור הוציא אותו ידי חובה. והוא טעה. מפני שעשה הכל לשם שמים כי היה קדוש, אהרן הכהן – ה' סלח לו. אבל המעשה הנורא הזה נעשה בכל זאת. והנזק נעשה. לפעמים יש נזק, לא עלינו. ה' סולח, אבל יש נזק. לפעמים גם אם ה' סולח, עדיין הוא יִפְרַע על ידי יסורים, רחמנא לצלן.

אז יראת שמים: צריך יראת שמים מאד – לפחד לא לעשות טעות, לא לעשות תִּפְךָ רצונו של בורא עולם, לא לעשות את רצונו של הסטרא אחרא הפרטי והכללי. אני אומר את זה ככה כהקדמה לענין.

אז עם ישראל לא היה מחודד. ונשאלת השאלה, למה? אולי בגלל שלא מזמן יצאו ממצרים ועוד לא הכירו את דרכי ה', וזו היתה מין טירונות באמת, טירונות רוחנית לכל עם ישראל, והם לא היו בנויים.

מה זה בן אדם בנוי? תקראו את הספר שלנו 'דרך עץ החיים', ספר קטן. תורידו אותו חינם מהאתר. בספר הזה יש את היסודות שעל פי 'דרך עץ החיים'. למה אנחנו קוראים בן אדם בנוי? לאדם שיש לו את היסודות ואת היכולות וכל הידיעות שהוא צריך כדי להיות ירא שמים, ושהיצר הפרטי והכללי לא יטרוף אותו. פשוט מאד. זה לא הכל, כן? אלה ראשי פרקים. אבל יש שם את המינימום שבן אדם צריך, מינימום. תלמד את זה – אתה כבר חייל. אחר כך צריך יותר, כן, כמובן, לעמוד בנסיונות.

אז מה קרה פה? למה אני מתעכב כל כך על הענין? משה רבינו ויהושע בן נון עלו לשמים, כלומר, משה רבינו עלה לשמים ויהושע ליוה אותו. וכל עם ישראל היה שם, הזקנים, אהרן, חור. ובאו הערב רב עם תלויות. תמיד כשיש תלויות על הצדיקים ועל הקדושה – מיד תדעו שזה מהסטרא אחרא, מיד, אין הרבה מה לחשוב פה. 'מה קרה? איפה משה? הוא מאחר.' "לא ידענו מה היה לו" לאיש הזה, איפה משה "אשר העלנו מארץ מצרים"? – משה לא הוציא אותנו ממצרים, ה' הוציא אותנו ממצרים. הוא היה השליח.

אה, הוא מאחר? אה, יש לכם תלויות על הצדיקים, הם לא מקיימים את התורה כמו שאתם רוצים, כמו שאתם חושבים? אולי באיזו נקודה תפסתם את הצדיק שהוא כביכול לא קיים מה שהוא אמר – אבל משה רבינו לא אמר שהוא יבוא בחצות, אלא "כְּחֻצָה", מובן? "כְּחֻצָה הלילה. הם רק חיכו לתפוס משהו אמיתי או משהו שנראה אמיתי, רק נראה אמיתי, ו'לנפח אותו', כמו שאומרים היום, להגדיל אותו ולעשות מזה אסון, ולהגיד שמשה רבינו כבר מת וזהו.

והנה, היצר הכללי עזר להם והראה להם את מטתו של משה פורחת באויר. זו היתה כמו הזיה, היום משתמשים במלה הזו, כן, הזיה קולקטיבית, כולם ראו את זה. נו, אז מה אם ראו את זה? זה כבר נתן להם עוד מכה, כשהערב רב עם הענין של 'הנה, משה מת. הוא מאחר. הוא לא הגיע. לא יודעים מה קרה', לעשות מזה רעש גדול, מהר, עצמתי, שכולם יִגְרְרוּ.

אבל אין טבע. טבע, זה הסתר פנים של השגחתו יתברך. לאט לאט זה הולך ונהיה ברור.

אז כשהיינו במדבר, שם היה גילוי פנים, ועוד איזה גילוי פנים, בדרגה גבוהה מאד. והערב רב שם כל מטרותם היתה להגיד שאין בורא עולם והוא לא מנהיג את ישראל, אלא יש איזה מכשף שקוראים לו משה רבינו והוא הוציא אותנו ממצרים, ועכשיו הוא מת, אז בואו נעשה איזה אליל או משהו שנלך אחריו. זו מין 'רוחניות' לא של קדושה, לא על פי התורה, על פי הסטרא אחרא. היו להם עצמה ועזות ותאוצה, וחכמה של הכישוף. וככה הם הצליחו – ואיפה עם ישראל?

לא היינו בדרגה, עובדה, לא היינו בדרגה להבין את המהלך הזה ולהתנגד למהלך הזה באיזו שהיא דרך. לא היינו בנויים כראוי. אפילו גדול ישראל כמו אהרן הכהן, אומר ה'זהיר' שהוא לא ידע להזהר. ומשה רבינו כשעלה לשמים, הוא הזהיר: "אם יש לכם משהו, בואו לאהרן". וההנהגה הזו של החסד של אהרן הכהן, זה לא עמד בפרץ, הוא לא היה יכול לעמוד בפרץ – וחור, שהיה גיבור, הרגו אותו מיד. היתה השתלטות עוינת על עם ישראל מהר מאד.

רק כשמשה חזר הוא השתלט עליהם. נגד משה עצמו לא היה להם כח, כי משה הוא עבד ה', שליח של הבורא יתברך באופן ישיר ביותר. ואז הוא טחן את העגל, נתן להם לשתות כמו מי סוטה, ואז התברר מי אלה שחטאו. הוא עשה בירור, "מי לה' אֱלֹהִי", קיבץ את שבט לוי, עשה בירור. היה ערבוב של הערב רב, בלבול את עם ישראל, שלשת אלפים ויותר מעם ישראל כנראה עבדו את העגל מרצון. זאת אומרת, הם השתכנעו. והם נהרגו על ידי הלוויים.

קשה מאד הדבר הזה: העצמה, וההתארגנות, וההפתעה והגיוס והמכות שנתנו – ואנחנו, "היינו פְּחֻלָּמִים". את זה צריך ללמוד לעבודתו יתברך. בכל הנסיונות משמים, ה' ישמור, אם יהיו נסיונות – שיהיו לנו לעם ישראל את הכלים להבין את הנסיון ואת מפת הקרב, להבין מה קורה, מה הם רוצים.

הם רצו למרוד בה', ועוד לינוק מאהרן הכהן, והם הצליחו לשרבב אותו לתוך זה. ה' ישמור. זו יראת שמים של הפרט ושל הכלל, עם חכמה, חכמת המלחמה, ההבנה של המלחמה הרוחנית. כמובן, בשביל זה צריך סיעתא דשמיא, וצריך צינור לזה – שכן אדם ירצה להבין, ירצה להבין מפת הקרב, ירצה להלחם, ירצה לעשות רצונו יתברך ולא להמכר ליצר, ירצה.

אנחנו רואים מהר מאד, תראו: קודם יצאו על הצדיק, גדול הדור, משה רבינו, 'איפה הוא? מאחר. הוא לא מקיים את מה שצריך', אחר כך הפכו אותו למכשף כביכול. וטוב, הם כאלה צדיקים – אבל אחרי רגע הם התחילו "וַיִּקְמוּ לְצַחֵק", אומרים חכמים, מה זה "וַיִּקְמוּ לְצַחֵק"? – עבודה זרה, שפיכות דמים, גילוי עריות. אהה, אלה ה'צדיקים' שבדקים את משה רבינו למה הוא מאחר? אוקיי, אז עכשיו מתגלה מה הם רוצים. הם רוצים את שלש העבירות. אז למה ללכת אחריהם?

הם היו צריכים להשתכר. זה מעניין מאד. יכולים לעשות עבירות גם בלי להשתכר, בשביל מה צריך להשתכר? כדי להיות יותר בהמיים, כדי לתת עוד יותר כח לסטרא אחרא, להשתכר, לקחת כל מיני ענינים. איפה הדעת דקדושה? אה, הם לא רצו דעת דקדושה.

משה רבינו, למה קרה לו כדבר הזה, איך עלתה במשמרתו, איך עלה במשמרתו הדבר הזה? בגלל שהוא קרב את הערב רב. ה' אמר לו לא לקרב, למה הוא קרב? בגלל שהם היו, אומר האר"י, היו חלק מניצוצות נפשו והוא רצה לתקן אותם. אנחנו אומרים, כנראה משה רבינו אמר, אם הוא לא יתקן אותם, מי יתקן אותם? מי יבוא אחרי משה רבינו עד שיבוא משיח? מי יתקן אותם? אז הוא חשב לשם שמים. אבל זו לא היתה התכנית האלקית.

אז יש תכנית אלקית, צריך ללכת לפי התכנית האלקית. רק ה' יודע מה נכון, מה בעתו, מה נכון, מה צריך לעשות, ואי אפשר להחליט דברים, אנחנו הקטנים לא יכולים להחליט כל דבר. כשאין ברירה, בכל זאת צריך איזו הנהגה, אז יש הנהגה לפי המצב. אבל צריך לשאוף להיות קדושים ולכוון בדיוק למה שה' רוצה, מה ה' רוצה. גם אדם הראשון חשב שהוא חכם, גם לו היו כל מיני כוונות. כשרוצים לעשות 'עבירה לְשִׁמָּה' – בסוף בדרך כלל נשארת רק העבירה, וה'לְשִׁמָּה' בורח.

זה הסיפור. ויש הרבה מה להתבונן ומה ללמוד מזה: מה זה היצר הפרטי, מה היצר הכללי, איך הם משתלבים, איך הם מקטרגים, איך הם מראים את עצמם צדיקי עולם, אבל בסוף מה מעניין אותם? – להיות חוטאים ולהחטיא ולעשות אלהים אחרים, לא לעשות את רצונו יתברך.

ויש עוד נושא, שמדובר על קרון עור פניו של משה, "קָרֶן עור פניו" של משה. כשמשה ירד מהשמים, הפנים שלו היו מוארים כל כך שלא יכלו להסתכל עליו. מדבר על זה 'תִּנְיָא דְבֵי אליהו הקדוש, מביא על זה שכל אחד לעתיד לבוא על פי מעשיו יהיה לו קרון עור פנים, לפי מה שטרח ותיקן. אז האור הזה, זה אור של השראת השכינה. יש דרגות בזה, בהשראת השכינה – לפי העבודה, לפי הנשמה, לפי הדור, לפי השלב בתיקון עולם.

יהי רצון שכולנו נזכה באמת שנהיה מוארים באור של השכינה הקדושה, ונעשה את המעשים הנכונים, נעשה נחת רוח לאבא שבשמים, ונהיה מאוחדים!

מאד חשובה, מאד חשובה האחדות של עם ישראל! זה הדבר היחיד שיכול להציל אותנו מכל הצרות עד שיבוא משיח. כשאנחנו מאוחדים "כאיש אחד בלב אחד", מדת הדין לא פוגעת בנו, גם אם אנחנו טועים. וזה חשוב מאד. במשך הדורות היו עליות ומורדות בענין הזה. וגם עכשיו בדור שלנו יש עליות ומורדות בענין הזה. טוב יותר שיהיו עליות ולא מורדות – כי תעודת הביטוח של עם ישראל זו האחדות. לאחדות צריך ענוה, אהבת הבריות, כבוד הדדי, ולמצוא דרך איך לחיות ביחד למרות השוני בהשקפות.

לחיים! לחיים! לחיים!

פורים שמח! שיתבטלו כל הגזרות הקשות, ובא לציון

גואל במהרה ברחמים!

לחיים! לחיים! לחיים!

נא להפיץ את מעינות 'דרך עץ החיים' בכל מקום לשם

שמים, למען שמו באהבה, לזיכוי הרבים.

לחיים! לחיים! לחיים!

וכל טוב סלה.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל.

מתוך נפשי – לקחים ותובנות ממגילת אסתר ופורים

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א
י"ב אדר תשפ"ה

לעילוי נשמות הנופלים • לרפואת הפצועים • להחזרת החטופים • לשמירה על החיילים.

א. ללא הבנה בתורת גלגול הנשמות אי אפשר להבין דבר – ובדאי שלא את מגילת אסתר. לכן נא קראו את ספרי 'וצדיק ילבש'. הספר ניתן להורדה בחינם מאתר חסידות רחלין.

ב. נס פורים התרחש בזמן שעם ישראל היה בגלות, בעת שעבוד מלכויות ובזמן של הסתר פנים. מצב כזה מחייב זהירות רבה ודיוק מוחלט בקריאת מפת הקרב הפרטית והכללית. הוא מחייב השתדלות מעשית ורוחנית מדויקת, מהנהגת עם ישראל ומכלל עם ישראל. וזהו פיקוח נפש כללי, כי הסכנה עצומה! ולכן חלק חכמי ישראל דרשו לגנאי את מרדכי היהודי, על שבהתנהגותו סיכן את עם ישראל.

ג. 'עזות דקדושה' היא אופציה, אך לא בכל עת היא מתאימה למפת הקרב. לעתים היא תגרום להצלה ולעתים לחורבן, ר"ל.

ד. כל הנוקט עזות דקדושה בענייני כלל עם ישראל צריך להיות צדיק ונקי בכל כוונותיו. וגם כך הדבר מסוכן ביותר.

ה. בעת דומה לארועי מגילת אסתר, ההנהגה חייבת להיות מאוחדת כהנהגת מרדכי ואסתר. במגילה בעת שלא היו מאוחדים – הסכנה היתה מידית.

ו. יש חשיבות רבה לשיתוף פעולה בין ההנהגה לכלל העם: "וצומו עלי ואֵל תאכלו ואֵל תשֶׁתו שְׁלֹשֶׁת יָמִים", "שֶׁק וְאָפֶר יַצַּע לְרַבִּים".

ז. להשתדלות הטבעית חייבת להתלוות השתדלות רוחנית – "ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רע הגזרה".

ח. קרבה למלכות או לשלטון – לעתים מועילה, לעתים מביאה לידי סכנה, לעתים גם מועילה וגם מביאה לידי סכנה! דרוש לכך שיקול דעת מדוקדק.

ט. האנשים הנכונים במקום הנכון ובזמן הנכון, עם המטרות והמעשים הנכונים, יכולים להועיל – אך הם חייבים למצוא חן בעיני ה' ית' כדי שתחול ברכה בשליחותם! כדי למצוא חן בעיני ה' הם נדרשים להיות צדיקים נקיים לשם שמים, שומרי הקדושה וענוים – בהפכיות הגאווה!

י. ראוי שהשליחים של עם ישראל יקשיבו להשגחה העליונה ויקראו נכונה ובזמן אמת את השינויים החלים במפת הקרב.

יא. יש לשים לב שלעתים ההשגחה העליונה פועלת דרך התרחשויות לא נעימות שהאדם אינו מבין או אינו מסכים עמן. לשם משל: אסתר נלקחה לבית המלך אחשורוש ונבחרה למלכה – זה ודאי היה מפחיד ומזעזע. אך כאן מרדכי קרא נכונה את מפת הקרב בזמן אמת, וצויה עליה שלא לגלות את עמה ואת מולדתה.

יב. "אין יסורין בלא עֶוֶן": עם ישראל נגזר עליו מה שנגזר עליו, כי נהנו מסעודתו של אחשורוש. כך בכל הדורות, כאשר מתרגשת צרה על כלל עם ישראל חייבים למצוא מהו אותו עוון הגורם לקטרוג – ולתקנו. צום תענית אסתר – בא לתקן את האכילה האסורה בסעודת אחשורוש.

יג. בענין הפרהסיא: בפומביות יש בעיה עצומה. על כן "אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין". בכל פעולה יש לשקול את רמת הפומביות שעליה לקבל – מה תהא התועלת ומנגד מה הנזק, ר"ל.

יד. גם כאשר הישועה באה 'בדרך הטבע' ובהסתר פנים, בבחינת 'עולם כמנהגו נוהג' – יש להודות לה' ית' על הנס שעשה לנו, וליחס את הישועה לו ית', ולא לבשר ודם! אלה רק שליחיו של הבורא ית'.

טו. השליח הוא למען עם ישראל ולמען שמו באהבה. והלואי שיעשה את שליחותו נאמנה.

טז. המנהיג לעולם אינו יכול למצוא חן בעיני כל. אפילו מרדכי היהודי היה "רצוי לרב אֶחָיו" – לא לכולם.

יז. עם ישראל הוא עם סגולה. והאומות הם שליחים של ה' ית' בבחינת 'רצועת מלקות' על עוונותינו, ה' ירחם.

יח. אין טבע. ה' ית' מסתתר ב'דרך הטבע'.

לחיים! לחיים! לחיים! פורים כשר ושמח!

לחיים! לחיים! לחיים! שבת שלום, ובשורות טובות ישועות ונחמות!

נא להפיץ את מעינות 'דרך עץ החיים' בכל עת ובכל מקום לזיכוי הרבים, למען שמו באהבה.

לחיים! לחיים! לחיים! וכל טוב סלה.